Lei 25,+ 2 TL = 27,-

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ

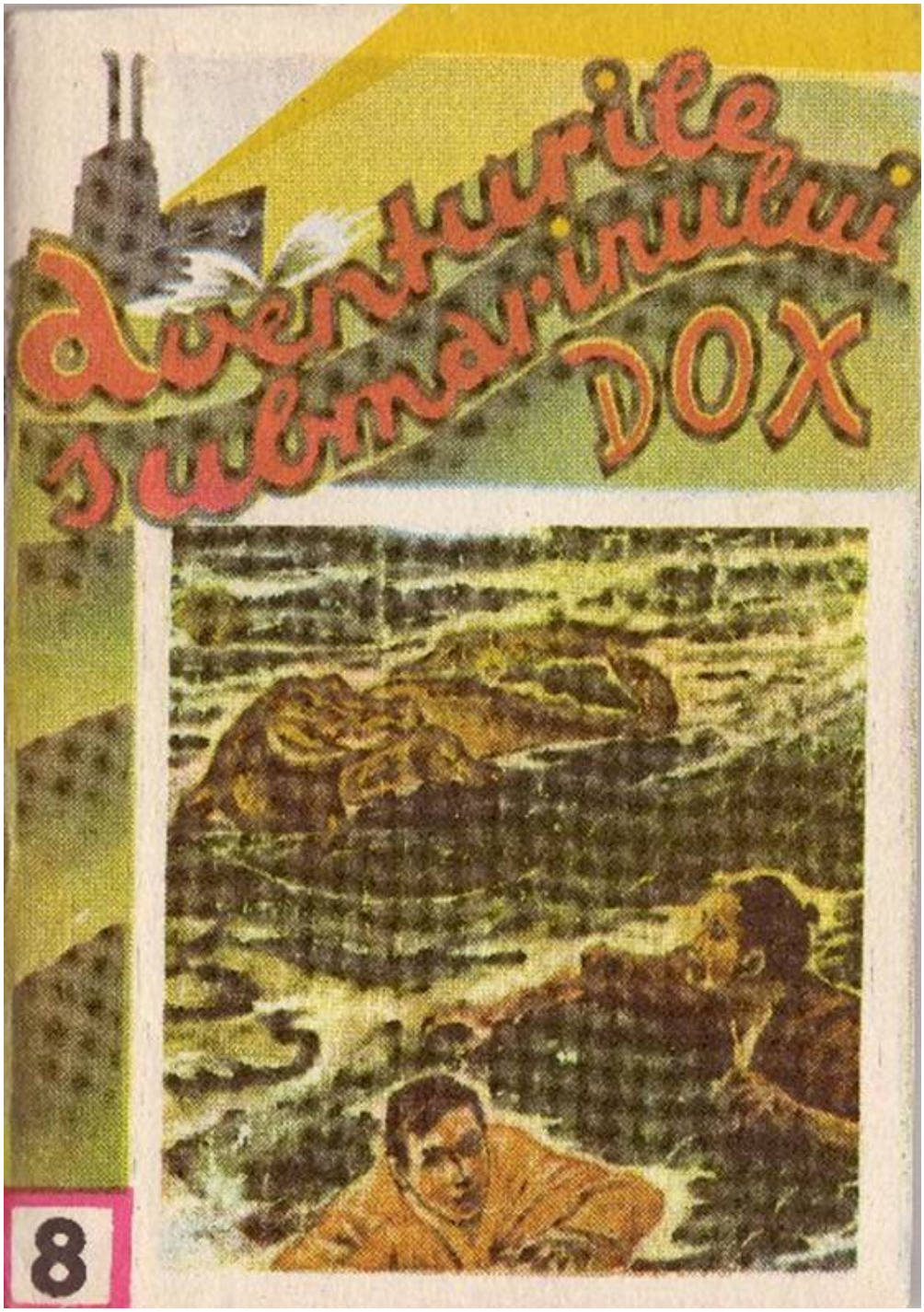
Aventurile submarinului
DOX
8

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

HANS WARREM

CĂPITANUL HENRY

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
O LUPTĂ SUB APĂ

PETRE URCĂ CEL DIN URMĂ în turnul submarinului. Dădu un picior zdravăn Kanu-ului, cu oare veniseră până la vas şi nu se putu reţine să mormăie:

— Praf să s-aleagă de insula asta blestemată cu sălbatecii ei cu tot! Ce treabă mai e şi asta să tai capetele oamenilor şi să le afumi pe urmă! Şi după ce-ţi omori duşmanii să-i mai şi mănânci! Ptiu, drace! Drept să spun, nu prea i-am

cunoscut bine pe nemernicii ăştia când am mai fost pe aici înainte de război. Hm! Parcă mă şi simţeam fără cap colo în munţi, legat de mâini şi de picioare. De n-ar fi fost George al nostru atât de viteaz şi deştept, eram acum pe lumea cealaltă. (Vezi broşura 7 : „Printre vânătorii de capete").

Uriaşul puse piciorul pe prima treaptă a scării de fier ce duce înăuntrul submarinului, vrând să coboare după camarazii eliberaţi, care ajunseseră înaintea lui jos, dar mai şovăia încă neştiind dacă Farrow vroia să rămâie cu vasul la suprafaţă.

O rază orbitoare de lumină se lăsă deodată asupra apei, şi se fixă pe cele două Kanu-uri de război care lunecau încetişor spre mal, la depărtare de cel mult douăzeci de metri de submarin.

Petre îşi dădu seama îndată de situaţie. Crucişătorul englez, care bombardase în cursul după-amiezii satul vânătorilor de capete, reapăruse.

Pe Petre îl străbătu un fior de spaimă prin tot trupul. Vasul englez venise din Australia şi ştia deci că Farrow se îndreptase cu submarinul său spre insulele acestea. Avea şi el misiunea să-l caute pe căpitan, ca să-l ia prizonier împreună cu întregul echipaj al vasului. Ce vroiau să ştie Englezii că oamenii aceştia făcuseră numai bine în drumul lor, — submarinul le stătea ca un spin în cale, şi trebuia să fie distrus cu orice chip.

Crucişătorul nu putea fi departe. Desigur că se furişase iarăşi pe lângă o insulă, ocrotit de întuneric, şi se aciuise în vre-un golf. Semnalele luminoase date de căpitan inginerul Hagen, ca să se apropie, trebuie să fi fost văzute de pe puntea vasului englez.

Era un noroc că lumina reflectorului se oprise imediat pe cele două Kanu-uri; prin asta, atenţia Englezilor fu îndreptată pentru un timp.

Petre nu îndrăznea să dea alarma cu glas tare, căci auzea lămurit de pe crucişător o voce aspră de comandă. Nici nu era însă nevoie, căci aproape imediat o ghiulea vâjâi prin aer, de pe bordul crucişătorului.

Petre văzu gura tunului şi socoti la vreo optzeci de metri distanţa la care se afla vasul. Ghiulelele nimeriseră Kanu-urile şi în câteva clipe le scufundară. Reflectorul îşi va plimba acum lumina nai departe se va opri asupra golfului şi va descoperi turnul submarinului. Şi atunci totul era pierdut.

— Petre, ce s-a întâmplat? strigă căpitanul Farrow din interiorul submarinului.

— Crucişătorul englez, la optzeci de metri depărtare de noi, a scufundat cele două Kanu-uri, cu care am venit încoace! răspunse uriaşul, aplecându-se pe gura turnului.

Apoi coborî repede scăriţa, închise chepengul turnului şi-l înşurubă.

— Pregătiţi pentru scufundare! se auzi imediat comanda căpitanului.

Din sunetul glasului său, echipajul îşi dădu seama că ameninţă o mare primejdie şi ca urmare ordinele fură executate cu o precizie matematică.

Pompele împinseră apa în tancurile de balast şi căpitanul observa cu încordare barometrul, privind din când în când şi prin periscop.

Iată, însă, că barometrul arătă cinci metri adâncime. Turnul se afundase sub apă, şi numai periscopul mai ieşea puţin la suprafaţă. Dar căpitanul Farrow îl trase repede înăuntru, căci reflectorul duşman rătăcea acuma peste valurile întunecate, apropiindu-se de punctul unde dispăruse în apă submarinul.

Acesta atinse adâncimea de opt metri: Farrow, însă, ştia bine că lumina puternică putea străbate în apa limpede a golfurilor insulelor Pacificului, până la mari adâncimi. Ar fi fost lesne, deci ca scheletul enorm al vasului să fie văzut.

Încredinţă repede lui Rindow conducerea, apoi, urmat de George, porni spre cabina de la proră, unde erau cele două ferestre; dădu în lături obloanele de oţel şi în aceeaşi clipă văzu că temerile lui erau întemeiate.

Apa în jurul vasului era puternic luminată; razele reflectorului pătrundeau, deci, foarte adânc şi se putea ca cei de pe crucişător să vadă submarinul ca o umbră întunecată. Faptul că lumina rămânea fixată pe acelaşi loc, dovedea că bănuiala căpitanului Farrow era adevărată.

Submarinul atinsese zece metri adâncime, când căpitanul hotărî să facă o încercare pentru a vedea dacă presupunerea lui e îndreptăţită. Dădu comanda:

— Încetişor înainte !

Electromotoarele începură să zbârnâie. Vasul alunecă în linie dreaptă şi peste câteva clipe apa deveni mai întunecată. Va izbuti oare să-i înşele pe Englezi?

Farrow respiră uşurat când apa rămase acuma complet întunecată şi nestrăvezie. Apoi ceru lui Rindow, prin acustic, să privească prin periscop. Răspunsul nu se lăsă aşteptat: submarinul ieşise din câmpul luminos al reflectorului.

— Introduceţi spre bord, în întâmpinarea crucişătorului! ordonă căpitanul.

Ştia bine că trucul acesta oferea singura posibilitate de salvare. Englezilor nici nu le va da prin gând că Farrow va trece cu vasul său prin faţa lor, în loc s-o ia la fugă în direcţie opusă.

Tatăl şi fiul priviră cu încordare prin cele două ferestre în apa neagră. Vor izbuti oare să scape de urmărirea crucişătorului?

— Tată, mi se pare că înaintăm ! spuse George, vesel.

Deodată, însă, scoase o exclamaţie de surpriză şi dezamăgire, căci apa se luminase din nou. Englezii descoperiseră iarăşi matahala suspectă, şi bănuiau desigur că nu poate fi vorba decât de mult-căutatul submarin al căpitanului Farrow.

Dacă îl vor sili, prin împuşcături, să iasă la suprafaţă, va fi luat cu siguranţă prizonier împreună cu întreg echipajul şi vasul va fi scufundat. Şi atunci cine să mai salveze pe Jeanette Roule şi pe fiica prinţului indian, Sanja, răpită de fiorosul căpitan Henry pe misterioasa corabie neagră? Iar fiul său va fi nenorocit pentru toată viaţa, căci în inimile celor doi tineri se născuse o dragoste din cele mai trainice.

În faţa acestei situaţiuni, căpitanul luă o hotărâre disperată :

— Înainte, cu toată viteza! comandă el cu energie.

Se bizuia pe faptul că Englezii nu vor putea urmări cu reflectorul lor goana submarinului; şi chiar dac-ar trage, le-ar veni greu să nimerească din cauza repeziciunii cu care s-ar urma descărcăturile tunului.

Submarinul zbura ca o săgeată, şi peste câteva clipe apa se-ntunecă din nou. Cei dinăuntru auziră lămurit ecoul împuşcăturii.

— Mai adânc! comandă Farrow.

Căpitanul privi indicatorul barometrului şi văzu că se aflau la doisprezece metri adâncime. Acum nu mai aveau de ce se teme.

Dar ce se lumină din nou în faţa lor. Englezii îşi îndreptaseră reflectorul în direcţia unde bănuiau că pornise submarinul, şi acesta fu nevoit să străbată iarăşi prin câmpul de lumină.

Pentru a doua oară răsună ecoul unei împuşcături şi în clipa următoare submarinul fu zguduit din încheieturi şi azvârlit ca o coajă de nucă. Tunarul englez trebuie să fi tras drept în jos în apă, dar probabil că granata explodase în apropierea sau dedesubtul submarinului, pe fundul mării,

căci cei doi observatori de la fereastră, văzură lămurit înălţându-se din adânc o volbură de nisip.

Submarinul se clătină o clipă; căpitanul se temu să nu se fi defectat elicea, dar minunatul submarin se şi puse în mişcare.

— La tribord ! comandă Farrow.

Vasul întoarse repede şi porni ca o săgeată în direcţia crucişătorului. Apa devenise turbure acum prin masele de nisip ridicate de explozie şi Englezii nu mai puteau vedea încotro apucase umbra uriaşă a submarinului. Din nou se auzi ecoul unei împuşcături, dar de data asta explozia se produse mai departe, aşa că vasul nu se resimţi de loc de pe urma ei.

Apa se întunecă iarăşi. La cincisprezece metri adâncime, submarinul gonea spre crucişător; o nouă împuşcătură clătină vasul şi Farrow constată că se găseşte în imediat apropiere a crucişătorului.

— La babord, rămâneţi la cincisprezece metri! strigă el în tubul acustic.

Submarinul execută mişcarea şi porni ca o săgeată prin apă. Auziră încă trei împuşcături, dar cea din urmă atât de slabă, încât nu mai era nimic de temut din partea crucişătorului.

Căpitanul era atent, însă. Mai rămase o jumătate de ceas sub apă, după care dădu comanda de ieşire la suprafaţă.

Se întoarse cu George în turn, înălţă periscopul şi privi cu atenţie printr-unsul; departe, îndărătul său, văzu o dungă subţire, luminoasă rătăcind pe mare în cercuri largi: era reflectorul crucişătorului care tot căuta submarinul dispărut.

Acum nu mai era nici o primejdie pentru ieşirea la suprafaţă; toţi răsuflară uşuraţi când Petre deschise chepengul turnului şi aerul proaspăt al nopţii pătrunse în valuri înăuntru.

— Aşa George, ţie îţi datorăm viaţa, zise căpitanul fiului său. Te-ai arătat chibzuit şi curajos ca un adevărat bărbat. Trebuie să-ţi mărturisesc toată admiraţia mea, băiete, şi sunt nespus de mândru că am un fiu atât de viteaz.

Rindow şi doctorul Bertram îşi exprimară şi ei recunoştinţa în cuvinte de mulţumire, iar bătrânul Petre strigă „Ura!" în cinstea dragului său George, care-i scăpase pe toţi de soarta grozavă ce le era hărăzită pe insula vânătorilor de capete.

Bătrânul tunar, Jan Brike, ieşi „în front" şi, în numele întregului echipaj declară că toţi sunt gata să pornească pe

urmele corăbiei negre şi să elibereze pe cele două fete prizoniere.

Cuvintele acestea îl bucurară pe George mai mult decât toate mulţumirile lor. Oricât ar fi fost de mare fericirea de a-şi fi salvat tatăl şi tovarăşii de aventuri. În inima lui mai rămăsese durerea pentru Sanja, care se afla în puterea fiorosului căpitan Henry.

Doctorul Bertram îl sfătui să se ducă la culcare; noaptea era pe sfârşite şi emoţiile prin care trecuse înrâuriseră asupra nervilor tânărului nostru erou.

George ascultă sfatul şi întinzându-se în hamac, adormi imediat.

Se trezi pe la amiază.

Petre pândise momentul acesta şi cum deschise ochii tânărul său stăpân îi şi aduse dejunul, pe care acesta îl înfulecă cu poftă.

Când se urcă în turn, fu întâmpinat cu dragoste de tatăl său, de Rindow, doctorul Bertram şi prinţul Ghasna. Vremea era minunată şi submarinul plutea spre o insuliţă împădurită.

— Unde ne aflăm ? întrebă tânărul, mirat.

— Ne îndreptăm spre sud, după cum văd, adăugă el, aruncând o privire pe compas. Parcă era vorba să pornim spre arhipelagul Louisiada, în insula unde se găseşte apă de băut? Acolo vine adesea şi corabia neagră ca să ia apă, după cum ne-au spus cei doi tineri îndrăgostiţi! (Vezi broşura 6.)

— Acolo vom şi ajunge — răspunse căpitanul — căci ne aflăm în urma corăbiei negre. Petre a văzut-o în zorii zilei, îndepărtându-se spre sud. O poţi vedea şi tu uitându-te cu ocheanul, ca un punct negru, pierdut în depărtare. Trebuie să rămânem la oarecare distanţă de ea, ca să nu ne vadă.

George duse repede ocheanul la ochi şi descoperi un punct mic, negru: era corabia căpitanului Henry, pe bordul căreia se afla draga lui Sanja.

La gândul acesta George scrâşni din dinţi şi strânse cu furie nestăpânită mânerul pumnalului, dăruit de frumoasa fiică a prinţului indian. Căpitanul Farrow ghici îndată ce se petrece în sufletul său, îi puse mâna pe umăr căutând să-l mângâie.

— Fii liniştit, dragă George, orice s-ar întâmpla, o vom scăpa pe Sanja din mâinile călăilor. A, dar parcă şi-a încetinit viteza... Luă ocheanul din mâna lui George şi după ce privi câtva timp, zise: Ciudat, trece încetişor pe dinaintea noastră spre insula a doua. Uite că se îndreaptă spre uscat! A, ancorează... George, poate că nu va trece mult şi le vom

putea elibera pe cele două fete. Vom merge acum spre insula din faţa noastră, vom străbate pădurea şi de acolo vom putea observa corabia fără să fim zăriţi.

La comanda lui Farrow, submarinul îşi schimbă direcţia în aşa fel ca insula să vină între corabia neagră şi urmăritorii ei, apoi minunatul vas se-ndreptă încet spre mica limbă de pământ.

Un golfuleţ cu ţărmul neted le oferea putinţa să debarce. În genere, malurile insulelor Oceanului Pacific sunt atât de înalte, încât submarinul avea la dispoziţie destul apă ca să acosteze direct la ţărm.

De data asta, însă, lucrurile stăteau altfel. Petre, care alergase spre partea dinainte a punţii şi observa adâncimea mării, strigă:

— Opriţi !

Căpitanul transmise ordinul mai departe şi vasul stopa brusc.

Până la ţărm mai erau vre-o treizeci de metri; debarcarea ar fi fost posibilă, deci, numai cu ajutorul bărcilor de aluminiu. Farrow dădu ordinul să se aducă pe punte două bărci; nu vroia să debarce cu prea mulţi oameni, căci prin ţinutul acesta trebuia să fii cu ochii-n patru. Fără să-ţi dai seama când cum, te puteai trezi cu vânătorii de capete în spinare.

Nici nu sfârşi bine să dea ordinul că se şi ivi din desiş un sălbatec. Era gol-puşcă şi trupul său tuciuriu sclipea în razele soarelui; în jurul gâtului purta un colan ciudat din colţi de porc mistreţ.

Individul era neînarmat. Privi prosteşte spre submarin, apoi scoase o exclamaţie de surpriză şi... se aruncă în apă, înotând cu turbare spre vas.

— Aha ! vrea să ne facă o vizită, zise căpitanul Farrow — bună idee, n-am ce zice !

— Se vede treaba că a mai avut de-a face cu albii — fu de părere Rindow — căci părea bucuros când ne-a văzut. Şi adicătelea, de ce n-ar exista şi o excepţie printre vânătorii de capete ?

— O fi cum zici d-ta, dar nu strică să fim prevăzători, răspunse Farrow şi trase revolverul de la brâu. Deşi pare neînarmat, nu e exclus să aibă un cuţit atârnat în spate.

— Tot ce se poate, încuviinţă doctorul Bertram. Cu prea multă încredere nu trebuie să-i învredniceşti pe sălbatecii ăştia! Ei, George, ce faci acolo?

Tânărul scosese fulgerător pumnalul dăruit de Sanja, se caţără cu îndemânare peste marginea turnului şi alergă spre

balustradă.

— George, bagă de seamă! strigă Petre, scoţând şi el cuţitul. Lasă că-l atac eu!

Era prea târziu, însă. Instinctul îl îndemna pe tânăr să lucreze fără să se gândească la primejdie. Cu un salt de acrobat îşi făcu vânt în apa golfului şi când reapăru la suprafaţă era numai la câţiva metri de duşman, în întâmpinarea căruia se aruncase, îndemnat numai de dorinţa de a apăra viaţa sălbaticului neînarmat, pe care-l pândea o moarte grozavă.

Căpitanul Farrow scoase un ţipăt de spaimă, apoi ridică revolverul şi trase unul după altul câteva focuri. Rechinul uriaş plescăi speriat din coadă când îl loviră gloanţele, dar prada apropiată îl întărâtă prea mult, ca să dea înapoi. Ca fulgerul se năpusti spre George, care-l aştepta liniştit, cu pumnalul în mână.

II
PE URMELE CĂPITANULUI

ÎMPREUNĂ CU PETRE, George făcuse adesea execuţii de spintecare a unui rechin; se cerea pentru asta să fii bun înotător şi înainte de toate să ştii să păstrezi sânge rece. Acuma, însă, situaţia era cu totul altfel. Pe atunci, Petre făcea pe rechinul şi se lăsa „spintecat" de George, — dar de data asta tânărul avea în faţă o veritabilă hienă de mare, cu care nu mai încăpea joacă.

Nici nu auzea măcar strigătele înspăimântate de pe turnul submarinului şi nici zgomotul ce-l făcea Petre în apă, apropiindu-se de el. Toată atenţiunea lui era aţintită asupra monstrului care se apropia.

Iată-l că se aruncă pe spate pentru a se putea folosi de colţii puternici care sânt în partea dindărăt a capului, — şi acuma venise momentul pentru George să se dea în laţuri şi să înfigă în acelaşi timp pumnalul în trupul rechinului.

Dacă nu se folosea de toată forţa şi sânge-rece, era pierdut; o singură muşcătură a monstrului îi va desprinde braţul de trup.

Dar curajosul tânăr ştia ce are de făcut. Se feri de muşcătura ameninţătoare aruncându-se repede în lături, apoi înfipse pumnalul ascuţit, adânc în carnea albă a rechinului. În acelaşi timp înotă înainte cu braţul stâng şi monstrul care

se zbătea îşi despică singur trupul în tăişul ascuţit al pumnalului. Totuşi, George nu făcuse treaba cum trebuie.

Pumnalul rămase înfipt în pieptul rechinului şi George, care ţinea strâns mânerul, fu târât de monstrul turbat.

Părea pierdut, căci rechinul începu să se lase afund. Dar tocmai atunci se ivi şi Petre lângă el, se aruncă de partea cealaltă a, monstrului, îi înfipse adânc cuţitul în carne şi într-o clipă oţelul despică trupul până la coadă.

Rechinul se zvârcolea cu turbare şi George trebui să dea drumul pumnalului, căci altfel era pierdut. Se-ndepărtă repede, până ieşi din vârtejul produs de zvârcolelile monstrului rănit de moarte, şi strigă Uriaşului :

— Petre, pumnalul meu e înfipt în trupul rechinului. Trebuie să-l iau înapoi, căci e de la Sanja.

Sălbatecul, care provocase fără să vrea lupta aceasta dintre George şi rechin, înota a-cum spre salvatorul său. Îl privi în ochi cu recunoştinţă şi zise într-o englezească stricat :

— Haku aduce pumnal. Maşter salvat Haku, Haku este întotdeauna recunoscător.

Îşi aţinti ochii mari şi negri asupra monstrului care se afunda zbătându-se, apoi alunecă sub apă ca un peşte. Rămase câteva clipe în apropierea rechinului, apoi ieşi la suprafaţă şi întinse lui George pumnalul. Tânărul, fericit peste măsură, luă arma ce-i era atât de scumpă şi zise :

— Îţi mulţumesc, Haku. Vroiai parcă să vii pe vasul nostru?

— Da, Haku vrut să vie pe submarin. Fără să-şi mai spuie ceva, cei doi înotară spre vas, urmaţi de Petre. — Dar aici, George avu să întâmpine figura supărată a tatălui său. Sfios se apropia de dânsul şi cu o privire rugătoare îi întinse mâna.

— Tată — spuse el cu seriozitate — nu ştiu singur cum s-a făcut, dar parcă m-a îndemnat ceva să mă arunc asupra rechinului. Poate că a fost o presimţire că Haku ştie ceva despre corabia neagră. Haku e numele aceluia pe care l-am salvat.

Farrow strânse în tăcere mâna fiului său. Trecuse printr-o mare spaimă, dar nu se gândea să-i facă imputări.

Îşi îndreptă apoi privirea spre băştinaşul care sărise sprinten parapetul vasului. Era un bărbat ca de vreo treizeci şi cinci de ani, înalt şi vânjos. Avea trăsături plăcute şi făcea o impresie bună.

— Haku, vino mai aproape, zise Farrow, cu bună-voinţă. Vreau să te întreb câte ceva,

Negrul se supuse şi cu o disciplină pe care n-ai fi bănuit-o la dânsul se opri drept în faţa căpitanului.

— Bravo, aşa-mi place! exclamă Farrow, vesel. — Aşadar, te numeşti Haku! Ia spune, dragă, trăiesc mulţi semeni de-ai tăi pe insula din faţa noastră ?

— Da, maşter, Haku este căpetenia lor. Maşter poate debarcă liniştit. Noi nu luăm capete de la albi, nici nu „kai-kai" (mâncăm) porc-lung.

— Asta-i foarte frumos din partea voastră, răspunse Farrow, cu ironie. Aşadar, nu obişnuiţi să mâncaţi came de om ca locuitorii celorlalte insule de pe aici. Aş vrea să te cred, dar parcă nu mă lasă inima...

— Haku spune, maşter poate să vie, răspunse băştinaşul, cu ton serios. Maşter va vedea singur.

Scoase un ţipăt ascuţit şi desişul de pe mal se însufleţi imediat. Ca ieşiţi din pământ stăteau acolo vreo cincizeci de indivizi, împodobiţi cu găteli barbare. Ridicară braţele şi izbucniră într-un urlet care aducea pe departe cu un „ura !"

— Bine Haku, vom veni! spuse căpitanul după oarecare chibzuială. Dar ţin să-ţi atrag atenţia că la cea mai mică încercare de trădare, vă arunc pe toţi. Ai înţeles ? — înainte, băieţi, coborâţi în bărci! Luaţi, însă, fiecare din voi câte două granate de mână.

În prima barcă se aflau căpitanul, George, Rindow, doctorul Bertram, prinţul Ghasna, Petre şi doi marinari. În a doua era inginerul Hagen cu şapte marinari. Pe bordul submarinului rămaseră secundul Brun cu restul oamenilor din echipaj şi indienii prinţului. Jan Brike, tunarul, pregătise pentru orice eventualitate tunul, de la proră. La cel de la pupă pusese un tânăr marinar care se pricepea în meserie.

Bărcile se-ndepărtară. Căpitanul Farrow stătea lipit de Haku şi ţinea revolverul strâns în mână. În tot cazul era o cutezanţă mare din partea lor, căci securile grozave ale vânătorilor de capete loveau atât de neaşteptat, încât nu mai aveai când să scoţi arma sau să arunci granata.

Haku ghici gândurile căpitanului, şi când debarcă pe ţărm rămase locului şi zise cu oare-care amărăciune în glas :

— Maşter nu crede Haku. Maşter va vedea Haku nu spune minciuni. Maşter tânăr — arătă spre George — salvat viaţa la Haku, Haku mult recunoscător La el.

George se apropia de tânăr şi-i întinse mâna:

— Haku — spuse el prietenos — eu am încredere în tine şi mă bucur că te-am putut salva de la moarte. Am făcut experienţe proaste, şi pe insula Malaita era cât p-aci să ne lăsăm capetele. De-aceea tata e atât de bănuitor.

— Oh! maşteri au fost la Malaita! exclamă Haku, surprins. Acolo rău, foarte rău. Kai-kai big felloic men! o dădu el pe englezeşte.

— Da — zise Farrow, pe Malaita se mănâncă oameni. Aşadar, Haku, vei înţelege de ce sunt atât de bănuitor. Mă bucur, însă, că pe la voi lucrurile stau altfel.

— Haku fost la Englezi. Haku fost poliţai, spuse individul cu mândrie. Maşter vine şi vede cum locuieşte Haku.

— Aha! făcu doctorul, încetişor, soldat în poliţia coloniilor. Ei, în cazul ăsta putem avea încredere într-unsul. deşi tot e o îndrăzneală din partea noastră să mergem în desiş. Dar n-avem încotro, trebuie s-ajungem în partea de sud a insulei ca să putem spiona de-acolo corabia neagră.

Haku porni în fruntea trupei. O potecă îngustă ducea spre sud. Era atât de îngustă încât de-abia puteau merge alături doi oameni.

Aerul era fierbinte şi umed în desiş; după zece minute de mers forţat, un luminiş mare se ivi în faţa lor. Nu-şi putură reţine o exclamaţie de surpriză, căci se aşteptase să dea peste colibe primitive de stuf, în care băştinaşii trăiesc ca animalele. Dar în locul acestora văzuse case idilice din bambus, construite după moda europeană. Şi tot satul îţi făcea o impresie de ordine şi curăţenie exemplară.

Haku strălucea de bucurie văzând uimirea musafirilor săi.

— Haku învăţat multe de la Englezi — zise el cu mândrie.

— Văd şi eu, răspunse Farrow, cu seriozitate. La asta nu m-aş fi aşteptat. Dar ia spune-mi, din ce trăiţi voi pe aici?

— La noi este porci, fructe, prindem peşte; aici nu vine vapor, rămânem între noi. Asta-i bine.

— Şi de unde aveţi cuţitele şi uneltele? întrebă căpitanul arătând spre aceste obiecte, care se aflau înaintea câtorva case.

— Haku adus multe lăzi mari când întors în patrie, răspunse căpetenia. Noi nu mai avem nevoie de nimic, vapoare poate rămâne unde sunt.

— Ei, dar proviziile astea n-or să ţie cât lumea, zise căpitanul.

— Atunci Haku pleacă în alte insule şi face schimb.

Câteva femei ale tribului aduseră fripturi de porc şi nişte frunze mari, verzi, altele veneau cu fructe minunate. Haku îi invită stăruitor să mănânce şi musafirii nu se lăsară mult rugaţi.

Când terminară masa, Farrow zise:

— Haku, trebuie să pornim neapărat spre coasta de sud a insulei. Am venit după o corabie neagră care a ancorat de curând pe insula clin spate. Pe bordul vasului se află două fete, pe care vrem să le salvăm.

— Ah! Haku cunoaşte bine corabia neagră, strigă căpetenia. Maşter merge cu mine, eu arăt la dânsul. Corabia neagră vine des aici. Haku crede nu lucru curat acolo.

— Ai observat ceva deosebit?

— Marinari de pe vapor duc lăzi pe uscat. Şi oameni, prizonieri. Corabie neagră nu-i bun!

— Ah! ar fi minunat dacă am regăsi acolo pe bietele fete! zise Farrow. Repede, trebuie să punem vasul sub observaţie, poate că putem salva pe Sanja şi Jeanette fără să le primejduim viaţa.

George mergea alături de Haku, care-şi conducea musafirii pe o potecă îngustă ce ducea spre sud. Insula nu prea era mare, căci după douăzeci de minute de mers, Haku se opri şi ridică mâna în semn de avertizare. Apoi arătă spre dreapta şi stânga.

De ambele părţi porneau poteci pe care marinarii se împrăştiară. În faţa lor se afla ţărmul coastei de sud, despărţit printr-o fâşie de tufiş. Printre ramuri se putea privi bine spre mare.

Insula de jos era la o depărtare de vre-o jumătate de kilometru. Corabia neagră ancorase la marginea de nord, lângă ţărm, de care era legat cu o podişcă scurtă.

Pentru moment nu era nimic pe bord. Numai la pupă stătea un bărbat îmbrăcat cu haine de culoare închisă şi privea cu ocheanul spre nord.

— Aha! ne caută pe noi! zise căpitanul. Dac-ar şti că suntem atât de aproape! Dar ia staţi niţel!

Sentinela de pe corabie îşi îndreptă brusc privirea spre ţărm. Ridică mâna şi făcu un gest scurt. Imediat se iviră doi bărbaţi din desiş şi se îndreptară spre podişcă.

Primul avea statură de uriaş şi părea să fie foarte puternic. Era descoperit şi cu toată depărtarea la care se afla, marinarii avură impresia că părul capului era roşu ca focul.

— Asta-i căpitanul Henry! zise Farrow. După câte ştim, are părul roşu şi barba la fel. Şi figura e întocmai după cum ne-a fost descrisă. Dac-aş fi ştiut că e pe uscat, aş fi venit pe sub apă lângă corabie şi l-aşi fi luat prin surprindere.

— Dar bine, tată, atunci ar fi fost Sania în mare primejdie, zise George. Sunt încredinţat că a târât-o pe

insulă, împreună cu Jeanette. După cum ne spunea Haku, ducea adesea prizonieri acolo.

— Hm! aşa pare să fie. zise Farrow. Dar chestia e: ce facem acum? După cât s-arată, are de gând să plece. — Da, aşa este. Uite că ridică podişca! Ei, ce facem? Să-l urmărim cu submarinul sau să cercetăm mai întâi insula?

— Eu sunt de părere să cercetăm insula, zise George. căci corabia o vom găsi noi oricum în arhipelagul Louisiada, când va veni să ia apă.

— Sunt şi eu de părerea lui George, zise doctorul trebuie să aflăm în orice caz taina care se ascunde pe insula de colo. Şi dacă le găsim pe fete într-adevăr, atunci ne vom putea război fără cruţare când ne-om mai întâlni cândva cu blestemata aia de corabie neagră.

— Şi d-ta ce părere ai, dragă Rindow? întrebă căpitanul pe primul ofiţer.

— Vasul a şi plecat — răspunse acesta — şi oricum îl vom pierde din vedere până să fi ajuns noi în submarin ca să ne îmbarcăm. Deoarece ştim că vom da de dânsul în arhipelagul Louisiada, sunt şi eu de părere să pornim în cercetare spre insula din faţa noastră. M-aş bucura mult să le găsim pe bietele fete.

— Mie nu-mi prea spune inima că fata mea ar fi pe insulă, interveni prinţul Ghasna, cu tristeţe. Va trece încă mult timp până-mi va fi dat s-o revăd.

— Inima te înşeală adesea, Alteţă, zise George. Nu trebuie să plecăm de aici până nu vom fi cercetat insula. Altminteri ne vom face, poate, imputări amare mai târziu.

— Asta aşa e, dragul meu — răspunse prinţul, cu seriozitate, dar totuşi eu nu cred s-o regăsim atât de repede pe Sanja.

— Chiar aşa să fie, vom găsi cel puţin pe insulă un fir conducător, de care să ne putem ajuta. E mai mult ca probabil că banditul ăsta de Henry mai are şi alte ascunzători, de care am putea afla pe insulă. Dar crezi tu, tată, că locuiesc acolo oameni de-ai lui?

— Dacă sunt şi prizonieri, atunci nu poate fi îndoială. De aceea trebuie să fim cu mare băgare de seamă când vom pătrunde în insulă. Ar fi recomandabil să facem asta pe întuneric, — dar atunci e sigur că nu vom găsi poteca ce duce în interiorul insulei, şi apoi am pierde şi prea multă vreme. Vom face în aşa fel, să aducem încoace cele două bărci, dea curmezişul insulei. Ne îmbarcăm pe ele şi străbatem repede cei cinci sute de metri care sunt până acolo. Înainte, băieţi! Aduceţi bărcile! Dragă Rindow, du-te

şi d-ta şi spune-i lui Brun să rămâie liniştit pe submarin, căci noi vom întârzia până seara cu cercetarea insulei. Dacă, totuşi, va ţine mai mult, să vie cu vasul într-acolo.

— Haku merge şi el, se rugă negrul. Bărbaţi din tribul Haku ajută la dus bărci.

— Cu atât mai bine, — nu mai e nevoie să iei prea mulţi oameni, dragă Rindow, zise căpitanul. Cred şi eu că supuşii lui Haku vor duce mai uşor bărcile pe potecile alea înguste.

Rindow se-ndepărtă repede cu Haku. Ceilalţi rămaseră după copaci şi observau insula. Trecu vreun ceas, dar în tot timpul acesta nu se arătă nimic suspect dincolo.

În cele din urmă sosiră şi oamenii lui Haku, cu cele două bărci. Le puseră repede pe apă şi tot aşa de repede marinarii săriră în ele şi porniră spre insula misterioasă.

Cea dintâi ajunse la ţărm barca vâslită de Petre, cum era şi de aşteptat apoi sosi şi inginerul Hagen cu a lui.

— Repede în tufişuri! ordonă căpitanul Farrow. Trebuie să vedem dacă nu s-a ascuns nimeni pe acolo.

George fu cel dintâi. Ajunse în tufişuri cu mult înaintea celorlalţi şi descoperi imediat o potecă îngustă care ducea în interiorul insulei. Înainta puţin pe potecă, apoi se împiedică de ceva şi se-ntinse cât era de lung.

În aceeaşi clipă se auziră dinspre ţărm strigăte de spaimă, apoi trosnituri şi foşnete ciudate. George se ridică repede şi se-ntoarse.

Văzu atunci un trunchi înalt de palmier, prăbuşindu-se deasupra potecii.

Şi acuma văzu la pământ o funie din fibre do cocoş, de care se împiedicase. Funia asta trebuie să fi îndepărtat ţăruşul care ţinea copacul în picioare.

— Drace! ai scăpat şi de data asta ca prin urechile acului, dragă George! zise Petre, care se apropiase. Nici nu-ţi poţi închipui ce spaimă am tras când am văzut copacul prăbuşindu-se.

— Te cred, scumpul meu Petre, zise George, mişcat. Ei, să fim mulţumiţi că s-a sfârşit cu bine. Dar nu cred să fie vreo santinelă pe aici, — căpitanul Henry îşi închipuie că-şi poate apăra poteca prin şiretlicuri dintr-acestea.

Căpitanul Farrow şi ceilalţi veniră în fugă. George se simţi mişcat văzând chipurile lor înspăimântate. Asta era o dovadă cât de mult ţineau la dânsul.

— Steaua d-tale e norocoasă, tinere prieten, zise prinţul Ghasna. Sanja mea se roagă necontenit Atotputernicului să te apere de rele.

George îşi simţi inima năpădită de o văpaie dogoritoare şi chipul Sanjei îi apăru aievea în faţă. Ea se gândea mereu la el, — chiar tatăl ei i-o spunea... Se-ntoarse repede, ca să nu-şi trădeze emoţia şi porni înainte.

— Poate că tot o găsim aici pe Sanja! strigă el peste umăr.

III
ÎNGROPAŢI ÎN NISIP

OCHII TUTUROR ISCODEAU în toate părţile. Îndrăzneţii marinari formau un lanţ lung care şerpuia pe poteca îngustă dintre tufişuri.

La o comandă a căpitanului Farrow, transmisă din om în om, toţi scoaseră revolverele sau ţineau în mâini o granată, gata de aruncat. Prima jumătate a convoiului observa partea dreaptă a potecii, cealaltă jumătate, partea stângă.

O tăcere apăsătoare domnea peste pădurea seculară. Nici-o vietate nu dădea semne de viată. Marinarii erau leoarcă de sudoare.

Deodată se lumină în partea dinainte şi în faţa lor se ivi un şes întins, cu multe colibe şi câteva şoproane lungi.

La o nouă comandă a lui Farrow, marinarii se împrăştiară la marginea luminişului, apoi lanţul porni mai departe, spre satul din mijlocul pădurii seculare.

Nici un semn nu arăta c-ar fi oameni pe acolo. Probabil că marinarii dăduseră peste vre-un depozit al căpitanului Henry colibele acestea erau dovada că se-ntorcea din când în când aici, cu oamenii săi. În nici un caz nu era un sat al vânătorilor de capete, ci mai curând unul de oameni pe care căpitanul său, schimbându-le obiceiurile, cum se-ntâmplase cu tribul de sub conducerea lui Haku.

Dar dacă satul ar fi fost locuit, ar fi trebuit să se arate cel puţin câini sau porci. Atât de repede n-ar fi putut dispare un trib întreg, pentru ca să-ntindă o cursă eventualilor musafiri.

Marinarii ajunseră la primele colibe pe care le cercetară cu deamănuntul. Erau amenajate după cerinţele europene, dar... pustii. Praful gros de pe obiecte dovedea că nu locuise de mult nimeni în ele.

Ajunseră şi la şoproanele cele lungi şi căpitanul Farrow deschise cu băgare de seamă una din uşi. Încăperea mare, luminată de sus, era plină cu lăzi şi baloturi. Era un depozit

întreg cu tot soiul de obiecte destinate să servească negoţului de schimb pe insulele Oceanului Pacific. Tutun, unelte, podoabe ieftine, stofe şi mărunţişuri felurite, în stare să câştige inima naivilor sălbateci. Poate că Henry acesta făcea şi negoţ adevărat, pentru a ascunde afacerile întunecate la care se deda. Sau poate fusese cândva negustor cinstit şi alunecase pe panta crimei când i se oferi perspectiva să puie mâna pe milioane prin sechestrarea Jeanettei Roule.

În orice caz, descoperirea aceasta era de mare însemnătate, căci era o dovadă că Henry venea uneori pe aici. Şi apoi, în praful care acoperea podeaua şopronului se vedeau lămurit urmele picioarelor a doi bărbaţi. Căpitanul Henry venise probabil cu însoţitorul său şi inspectase în grabă depozitul, căci urmele se opreau la capătul şopronului, de unde se-ntorceau spre ieşire. De aici Farrow şi Rindow intrară în al doilea şopron, care şi el era plin cu tot soiul de mărfuri. Farrow se adresă, râzând, lui Rindow spunând că-i va da lui Haku ideea să ia în stăpânire toate bunurile adunate aici; în felul acesta nu va mai avea nevoie să întreprindă călătorii lungi pentru a se aproviziona cu obiectele de care avea nevoie tribul său.

Toate colibele fură cercetate cu amănunţime, dar nu se găsi nimic de seamă. Marinarii rămaseră în faţa celui de-al doilea şopron şi Farrow spuse:

— Păcat, am fi putut să ne scutim vizita aceasta. Dar avem cel puţin conştiinţa împăcată. Ei, acum, s-o pornim repede înapoi şi să ne luăm după corabie. A apucat drumul spre vest aşa că e de presupus că se va opri în arhipelagul Louisiada, ca să ia apă.

George era foarte amărât.

— Păcat! — oftă el — eram aproape sigur că o voi găsi aici pe Sanja. Va fi mult mai greu s-o eliberăm de pe corabie; mă tem ca ticălosul acela de Henry să nu-i facă vreun rău când va vedea că ne apropiem de el.

— De asta să n-ai teamă, băiete — căută să-l liniştească Farrow — când corabia va fi acolo vom găsi noi mijlocul să ne apropiem neobservaţi de ea. Ei, dar acu să plecăm, căci nu mai avem ce căuta aici.

— Tată, spuse de-odată George, care în timp ce vorbea căpitanul se uitase cu atenţie în juru-i — colo mai e potecă, ce pare că duce spre sud-vest. Poate că mai găsim un al doilea luminiş, în care se află prizonierii. Hai să pornim pe poteca asta!

— Hm ! ai dreptate, băiatule, zise căpitanul; poteca de colo pare să fie şi mai lată. Desigur că e drumul principal spre luminişul ăsta. Probabil că Henry s-a oprit aici sus, numai pentru a face o mică vizită comorilor sale. Înainte, deci!

George o şi pornise. Iscodi cu privirea în amândouă părţile, când ajunse pe poteca ce părea largă şi bătătorită. Dar şi aici se vedea că drumul acesta nu fusese umblat de multă vreme, căci buruienele creşteau în voie, fără să fi fost strivite de picior omenesc.

Şi tânărul păşea voinicește înainte, urmat de tovarăşii săi. Merseră timp de douăzeci de minute, pe drumul drept ca o panglică, apoi o fâşie de pădure îl închise cu totul. Când George se strecură printre ramuri, se opri uimit.

Descoperise locul unde căpitanul Henry îşi adăpostea desigur corabia, când rămânea mai mult timp pe insulă. Văzu înainte-i un golf larg, înconjurat din toate părţile de tufe şi copaci. În partea de sud se arăta un canal îngust, care ducea, desigur, în mare. Era o ascunzătoare minunată, căci dinspre mare nimeni n-ar fi putut vedea golful şi vasul ancorat acolo. La picioarele lui George se-ntindea o plajă largă de vreo cincizeci de metri, acoperită cu scoici şi iarbă de mare, o dovadă că era spălată de flux.

George privi cu atenţiune plaja aceasta şi se înfiora. Văzu un şir întreg de pari, de care atârnau bucăţi de cârpe, din care... ieşeau la iveală oseminte omeneşti.

— Ptiu. drace! mormăi Petre, care se afla alături de George, — asta cam seamănă cu un câmp de execuţie. Hm! colo jos luceşte ceva... vreo bijuterie. Să fi murit şi femei pe aici ?

— Băieţi, asta-i culmea grozăviei? strigă în aceeaşi clipă căpitanul Farrow, cu glasul înăbuşit de emoţie. Acest căpitan Henry e un monstru. Nu vedeţi după stâlpii aceia că fluxul urcă cel mult la un metru? Nenorociţii care au fost legaţi aici trebuie să fi fost sfâşiaţi de crocodili sau rechini.

Se auziră exclamaţii de groază şi dezgust. Dar George şi cu Petre şi alergaseră spre plajă.

— Tată, colo luceşte o bijuterie — strigă el — pare să fi murit şi femei pe aici. Să mergem să examinăm fiecare par, poate găsim unele obiecte după care să putem recunoaşte pe bietele victime.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse Farrow. Înainte, băieţi, cercetaţi toţi parii.

Marinarii săriseră pe plajă şi alergară spre stâlpii cu pricina. Unul singur rămase de căruţă, — maşinistul Kard,

care se rostogoli şi scoase un strigăt de furie, căci îşi cam scrântise piciorul drept. Dar se ridică imediat şi începu să-şi frece piciorul cu furie.

George ajunse la parul cel mai îndepărtat Atunci auzi în jurul său strigăte puternice, întoarse speriat privirile spre tovarăşi şi văzu că numai partea superioară a trupurilor lor mai ieşea la suprafaţă din nisipul plajei, înspăimântat se dădu înapoi şi în acelaşi moment scoase şi el un strigăt puternic.

Se afundase subit într-o gaură pe care n-o observase şi în câteva clipe fu îngropat până la şolduri în nisipul moale.

Instinctiv se ţinu încleştat de par dar asta nu-i fu de nici un ajutor, căci continua să se afunde tot mai adânc.

— Camarazi, strigă căpitanul Farrow, am căzut într-o cursă drăcească. Pe plaja asta se găsesc o sumedenie de gropi umplute cu nisip mişcător, din care aproape că nu există scăpare, şi parii aceştia sunt în aşa fel aşezaţi încât oricine vrea să-i privească mai de-aproape trebuie să nimerească într-o astfel de groapă a morţii. Nu vedeţi că osemintele sunt legate cu sârmă de parii care sunt destinaţi să atragă pe eventualii vizitatori ai plajei, care trebuie să nimerească în gropile acestea primejdioase? Dar să nu ne pierdem curajul. Ţineţi-vă bine de pari! Ah, simt teren sub picioare, — voi la fel?

Câţiva marinari confirmară. Căpitanul Farrow stătea până la piept în primejdiosul nisip mişcător, — şi acuma simţi teren solid sub picioare. Nu mai era tras în adânc, cum se-ntâmplă de-obicei cu victimele acestui nisip.

Unul după altul, marinarii spuseră că dăduseră şi ei peste pământ, — şi George de-asemenea, dar el se afundase până aproape de umeri.

— Trebuie să facem totul să ieşim din mormintele astea, strigă căpitanul. Poate că ne putem căţăra pe pari.

Dar oamenii îşi dădură seama îndată că gropile fuseseră făcute cu o viclenie drăcească de căpitanul Henry. Parii erau înfipţi uşor în nisip şi când bieţii marinari, pe jumătate îngropaţi, încercară să se caţere pe ei, nu făcură decât să-i afunde mai adânc.

Erau, deci, prizonierii nisipului mişcător şi cu groază se gândiră la vorbele căpitanului. Când se va produce fluxul, apa le va ajunge până la gât şi, odată cu ea, vor veni desigur crocodilii şi rechinii.

— Kard, strigă Farrow, rămâi acolo! În nici un caz să nu vii pe plajă. Aleargă repede la barcă, du-te până la insula de sus şi adu-i pe camarazi cu submarinul. Veţi găsi uşor

intrarea în golf. Grăbeşte-te, însă, căci peste un ceas vine fluxul şi până atunci trebuie să fiţi aici.

Deşi îl durea piciorul, maşinistul o luă la fugă îndărăt. Farrow se-ntoarse spre tovarăşi şi zise:

— Aşa, camarazi, e drept că situaţia în care ne aflăm nu prea e plăcută, dar avem cel puţin siguranţa salvării. Tovarăşii noştri de pe submarin ne pot trage afară, dacă se vor apropia de noi cu bărcile de aluminiu în timpul fluxului. Fiţi curajoşi, deci, căci nu e decât un mic accident.

Câţiva marinari începură să râdă şi să facă glume. Farrow făcu tot ce-i sta în putinţă să întreţină moralul oamenilor săi.

Chiar atât de uşoară nu era salvarea. O cât de mică întârziere a submarinului şi crocodilii, aduşi de flux, vor avea un ospăţ îmbelşugat.

Erau complet lipsiţi de apărare, căci revolverele zăceau în nisipul mişcător, împreună cu brâurile de care atârnau. Chiar dacă le-ar fi putut scoate afară, nu se puteau folosi de ele, fiind înfundate cu nisip.

George stătea mai prost ca toţi, căci se adâncise mai mult ca ceilalţi şi de-abia respira, din cauză că nisipul îi apăsa coşul pieptului.

Căpitanul privea îngrijorat spre dânsul. Dacă venea fluxul, el era cel mai ameninţat, căci apa i-ar fi ajuns îndată la gură şi nas.

Tânărul părea că nici nu bănuieşte primejdia, glumea cu Petre pe care-l avea de vecin şi care se molipsi curând de buna dispoziţie a tânărului său stăpân.

Căpitanul Farrow îşi ascundea cu greu neliniştea, îşi dădea seama de primejdie grozavă care-i ameninţa, ştiind prea bine că o cât de mică întârziere însemna moartea.

Socoti în gând cât timp îi trebuia lui Kard ca să vie cu ajutorul necesar şi constată cu spaimă că de-abia ajungea un ceas pentru asta, ţinând seamă şi de faptul că din cauza piciorului pe care şi-l scrântise, bietul maşinist nu va putea alerga prea repede.

Îngrijorat peste măsură, privi din nou spre George. El va fi cea dinţii victimă, înecat de apa fluxului înghiţit de crocodili.

Farrow mai încercă odată să se caţere pe stâlpul care, de-altfel, nu mai ieşea decât foarte puţin deasupra plajei, — dar cu încercarea sa nu făcu decât să-l afunde cu totul în nisip. Parii aceştia trebuiau să fi fost foarte ascuţiţi, altfel nu s-ar fi putut înfunda atât de uşor, şi faptul acesta intrase, desigur, în socotelile căpitanului Henry.

Farrow privi la ceasul-brăţară şi se speria. Trecuse aproape un ceas. Se uită la tovarăşii săi şi văzu că deveniseră cu toţii serioşi. Auziseră doar de la dânsul că în cel mult o oră se va produce fluxul.

— Curaj, camarazi! căută el să-i îmbărbăteze. Submarinul nostru trebuie să sosească din moment în moment. Şi nu-i cine ştie ce lucru grav dacă ne vom uda puţintel ; soarele ne va usca pe urmă repede.

— Dacă între timp nu se vor ospăta crocodilii cu trupurile noastre! zise un marinar, cu un râs silit.

— Ce spui tu e o prostie, Long, răspunse căpitanul. Aşa de repede nu prea vin crocodilii, dac-or fi existând prin golful acesta. Şi apoi, e de ajuns să răcnim la ei, ca să-i întoarcem din drum.

— Vine fluxul, căpitane! strigă un alt marinar.

— Şi uite colo-n faţa noastră un crocodil! zise un al treilea. Voi scoate revolverul!

Dar după câteva clipe strigă speriat :

— Nu pot scoate braţul din nisipul ăsta blestemat, — mi-e lipit parcă de trup. Căpitane, ce-i de făcut?

— Rămâi liniştit, Hobe, răspunse Farrow. Submarinul trebuie să sosească din moment în moment. Cel puţin o jumătate de ceas va mai trece până să ne ajungă fluxul. Şi chiar atunci mai avem timp, căci crocodilii se vor retrage dacă vom răcni la ei şi vom agita braţele;

Farrow privi, totuşi, speriat, la fluxul care se apropia. Apa golfului se umfla încet, ce-i dreptul, dar Hobe văzuse bine: la marginea apei se aflau crocodilii. Căpitanul văzu lămurit şase monştri dintr-aceştia, şi se temea c-ar putea fi mai mulţi în golf.

— Aşadar, camarazi — strigă el — acuma va trebui să luptăm împotriva crocodililor armele noastre vor fi: glasul şi braţele. Va fi ceva original. Dar înainte de toate să nu ne pierdem capul, de scăpat scăpăm, n-aveţi grijă!

Vorbele sale, însă, nu prea avură efect. Câţiva marinari râseră, dar râsul lor era silit. Şi chiar chipurile tuturor căpătară o expresie de îngrijorare, căci apa înainta tot mai mult — şi pe ţărmul golfului se târau monştrii înfiorători.

Una din târâtoare părea a fi ochit prada, căci ieşi brusc din apă şi alergă înspre bieţii captivi. După ea veneau alte cinci, şase, şapte, toate făcură câţiva paşi, apoi rămaseră locului, liniştite, la depărtare de douăzeci de metri numai.

— Când voi spune „trei" începeţi să răcniţi cu toţii şi agitaţi braţele! porunci căpitanul.

Aşa se şi întâmplă. Larma grozavă pe care o făcură marinarii şi gesturile sălbatece cu braţele, avură succesul dorit. Fioroasele târâtoare făcură stânga împrejur şi se aruncară în grabă în apa spumegândă.

Marinarii izbucniră într-un râs vesel. Nu se aşteptaseră la această izbândă împotriva duşmanului de temut. Şi acuma speranţa îi însufleţi din nou, — căci îşi spuneau că până vor fi acoperiţi de apă va veni şi submarinul atât de mult aşteptat. Cât despre crocodilii, nu se mai temeau. Dar timpul trecea şi apa înainta tot mai mult. Deodată crocodilii apărură din nou deasupra valurilor. Li se stârnise iar pofta, se vede, căci se târâră pe plajă până ajunseră la cel mult zece metri de nenorociţii marinari. Erau vreo zece exemplare hidoase şi numai înfăţişarea lor făcea să-ţi îngheţe sângele în vine.

Farrow dădu din nou comanda : „răcniţi şi agitaţi braţele !" De data asta, însă, rezultatul nu se produse atât de repede uriaşele şopârle se dădură înapoi, dar mult mai încet ca înainte şi intrară în apă, cu şovăială. înţeleseseră, se vede treaba, că răcnetele marinarilor nu le puteau face nici-un rău.

După cinci minute se aflau din nou în faţa marinarilor şi numai la şase metri depărtare, fără să se mai sperie de ţipetele şi gesturile disperate ale acestora.

Situaţia devenea ameninţătoare. Ce era de făcut?

IV
O NOUĂ NENOROCIRE

— Camarazi! strigă doctorul Bertram, ei nu ne vor face nimic până nu vom fi înconjuraţi de apă. E o imposibilitate pentru un crocodil, să ne smulgă, de pildă, un braţ, pur şi simplu. Cel mult dacă-l poate înhăţa în apă, apoi se roteşte repede în jurul lui însuşi şi în felul acesta îl rupe din încheietură.

Doctorul Bertram avea cunoştinţe zoologice, dar perspectiva pe care le-o înfăţişa nu prea era o mângâiere, şi unul din marinari strigă imediat :

— Eu una ştiu, domnule doctor: mai bine mi-ar place să-mi smulgă dintr-odată braţul, decât să mi-l răsucească aşa cum spuneţi dv. Dar n-avem încotro, trebuie să aşteptăm până ce o înainta îndeajuns apa.

— Până-atunci va sosi submarinul nostru, căută să-i liniştească din nou căpitanul. Nu vă pierdeţi curajul, căci poate tot nu suntem pierduţi!

Minutele deveniră ceasuri acum. Nimeni nu mai râdea, nimeni nu mai glumea şi toţi priveau spre monştrii din faţa lor care păndeau doar clipa ca fluxul să înainteze.

— Uite-i, se apropie! strigă un marinar. Crocodilii se lăsau duşi de apă, unii dintr-unşii îşi deschideau gurile enorme din care ieşeau la iveală nişte colţi grozavi.

Farrow privi din nou cu îngrijorare spre fiul său. Apa înaintase atât de mult încât îi ajungea bietului George până la subţiori. Era în primejdie să se înece, înainte de-a veni salvarea. Dar căpitanul îşi spuse că o astfel de moarte ar fi mai bună decât să fie sfâşiat de colţii monştrilor.

Aceştia se apropiaseră până la patru metri şi numărul lor se urcase la vreo douăzeci. Priveliştea era atât de înfiorătoare, încât numai bărbaţi cu nervii de oţel, cum erau marinarii noştri, ar fi putut-o privi, fără să îngheţe de spaimă.

— Căpitane, ni se apropie sfârşitul! strigă unul din marinari, care era mai aproape de crocodili. Păcat, viaţa noastră a fost atât de frumoasă după război! — Camarazi, pentru viaţa aceasta, trebuie să fim recunoscători numai căpitanul nostru. La sfârşitul ei, se cuvine să-i arătăm mulţumirea noastră. Să strigăm în cinstea lui de trei ori ura!

— Ura! Ura! Ura! răspunseră toţi în cor.

— Aşa, acuma n-au decât să vie crocodilii, Dar, din cauza strigătelor tunătoare care izbucniseră din piepturile lor, crocodilii se speriară din nou, şi porniră în grabă înapoi în golf.

— Camarazi, vă mulţumesc! rosti căpitanul, mişcat. Şi vedeţi, că răsplata a şi venit. Acum putem nădăjdui iar, căci va mai trece câtva timp până ce crocodili vor cuteza să se apropie din nou, şi în vremea asta, nu se poate să nu sosească submarinul.

— Ar fi şi timpul, — zise George, râzând — altminteri îmi trece apa peste cap.

Într-adevăr, apa se urcase atât de mult în vremea asta, încât îi ajunsese la gât. Toţi marinarii admirau curajul şi sângele rece al camaradului lor, care aştepta moartea cu seninătate.

— Bravo George! strigă Petre. Să ne luăm pildă de la d-ta. Voioşia să nu ţi-o pierzi chiar când eşti la un pas de moarte. Aha ! uite-i că vin iar... afurisite lighioane! Se vede treaba că s-au răzgândit şi şi-or fi spus că au destulă apă ca

să ne răsucească frumos mădularele. Domnule căpitan, dragă George, camarazi, — să ne luăm rămas bun! Dea Domnul ca trecerea în lumea cealaltă să ne fie uşoară!

— Da, camarazi, se pare că ne-a sunat ceasul! zise căpitanul. Vă mulţumesc pentru credinţa cu care m-aţi slujit atâta vreme. Să nădăjduim, că ne vom reîntâlni într-o lume mai bună.

Crocodilii erau la un metru depărtare. Căscaseră boturile grozave şi nenorociţii marinari, lipsiţi de apărare, priveau încremeniţi la colţii puternici care peste o clipă aveau să le sfâşie carnea.

Aproape de tot de George un crocodili uriaş îşi deschise botul. Dar tânărul — deşi în apă până la bărbie — nu se iasă intimidat de pericolul ameninţător. Lovi cu putere în apă cu amândouă mâinile şi animalul se dădu îndărăt. Se aşteptase, desigur, la o pradă mai uşoară,

— Bravo, George! răcni Petre şi făcu la fel cu tânărul său stăpân. Camarazi, imitaţi-l ne George al nostru, căci dihăniile astea sunt laşe.

Apa stropea acuma sub loviturile puternice, ale marinarilor şi toţi scoaseră strigăte de triumf când crocodilii se dădură înapoi, speriaţi.

Dar nu pentru multă vreme. Trecură doar câteva minute şi grozavele făpturi se înapoiară, în linie dreaptă spre ei; de data asta, îşi pierduseră cu toţii speranţa. Câţiva marinari închiseră ochii ca să nu vadă grozăvia şi buzele tuturora murmurară rugăciunea: „Tatăl nostru care eşti în ceruri..."

Simţeau ca o uşurare rostind cuvintele acestea de credinţă care le aminteau de vremea copilăriei îndepărtate.

O bubuitură sparse văzduhul. Deasupra capetelor celor condamnaţi la moarte vâjâi obuzul... Apoi trosniră focuri de armă şi în aceeaşi clipă plescăi în jurul lor.

Crocodilii înspăimântaţi, se întoarseră repede spre locul unde apa era mai adâncă. Şi în golf, lângă canalul dinspre sud, se afla submarinul!

Jan Brike îşi încărca tocmai tunul, iar câţiva marinari stăteau lângă el şi cercetau apa, cu carabinele încărcate. Alţii lăsară în apă cele două bărci de aluminiu.

— Ura ! strigă Petre, suntem salvaţi !

Era o muncă nespus de grea dezgroparea nenorociţilor, căci nisipul mişcător nu prea vroia să dea drumul victimelor sale. Singura posibilitate de salvare fu ca bărcile să stopeze una la dreapta şi alta la stânga şi o lopată aşezată de-a curmezişul lor, pe care marinarii îngropaţi se ridicară, ajutaţi de camarazii lor din bărci.

Primul fu eliberat George, care se afla în situaţia cea mai primejdioasă, căci apa îi ajunsese la gură. Lucrul a mers lesne cu dânsul, căci era uşurel băiatul şi marinarii îl traseră cu toată puterea.

Submarinul se apropiase şi mai mult. în cele două bărci de aluminiu nici n-aveau loc cu toţii şi primi salvaţi au trebuit să fie duşi pe bord, pentru ca să se poată proceda la liberarea celorlalţi. Şi când toţi fură pe punte, căpitanul Farrow luă cuvântul:

— Camarazi, Dumnezeu ne-a ocrotit, salvându-ne de la o moarte grozavă, să-i mulţumim cum se cuvine.

Curajoşii bărbaţi, oţeliţi în lupta vieţii, împreunară mâinile şi buzele lor murmurară o rugăciune.

— Aşa — zise Farrow apoi — acuma pornim iar după corabia neagră. După ce vom fi eliberat pe bietele fete, căpitanul Henry va trebui să-şi ia pedeapsa pentru nelegiuirile făptuite. Kard, îţi mulţumesc în numele tuturor; sunt încredinţat c-ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să vii cu ajutorul de care aveam nevoie.

— În drum, m-am poticnit încă odată — spuse marinarul — şi m-am izbit atât de tare cu capul de un copac, încât am rămas câtva timp în nesimţire. Mi-era tare frică să nu vie prea târziu ajutorul, din vina mea.

— Nu poate fi vorba de vină, Kard, răspunse Farrow. Ţi-ai făcut mai mult decât datoria şi îţi mulţumesc. — Dar acum la drum! Dragă Brun, păstrează d-ta comanda până ce vom fi schimbat de haine. Nisipul ăla blestemat aproape că ne-a intrat în pori. Scoate submarinul din golf şi ia drumul spre arhipelagul Louisiada.

Marinarii salvaţi intrară în interiorul vasului să-şi schimbe îmbrăcămintea. Căpitanul avusese dreptate: nisipul fin părea să fi pătruns în toţi porii. O baie era absolut necesară şi Farrow le spuse:

— Camarazi, trebuie să ne îmbăiem numaidecât, altfel e primejdie să ni se inflameze pielea. După ce vom fi părăsit golful şi vom ajunge la larg, voi opri puţin vasul ca să facem o baie în mare. Veniţi pe punte!

Ofiţerul secund Brun şi timonierul Plundow făcură ochi mari când îi văzură venind pe camarazii lor, goi-puşcă. Farrow îi lămuri pe scurt că trebuie să facă neapărat o baie.

În curând părăsiră golful şi pluteau în larg. Cercetară zarea cu ocheanele, dar nu se zărea nici un vapor. Căpitanul lăsă vasul să se îndepărteze ca la vreo jumătate de kilometru, apoi dădu comanda de oprire. Crocodili nu prea

erau pe aici şi cât despre rechini, aveau grijă camarazii care stăteau lipiţi de parapet cu armele gata să tragă.

Era o adevărată plăcere pentru bieţii oameni să se zbenguiască acuma în apa călduţă, după clipele de groază prin care trecuseră. Cel mai vesel dintre toţi era George. Tot timpul cât simţise moartea lângă dânsul se gândise numai la Sanja, pe care n-ar fi putut-o salva. Dar acuma se schimbaseră lucrurile şi inima îi râdea de bucurie. Căpitanul Henry trebuia pus cu botul pe labe.

În faţa lui văzu deodată o băşică mare sclipind în toate culorile. Ciudata plăsmuire a Naturii aluneca încetişor pe valurile uşoare şi George hotărî s-o ducă doctorului Bertram, căruia avea să-i facă desigur plăcere.

Înotă cu putere şi repede ajunse în apropierea băşicii, care avea mărimea unui cap de copil. Auzi însă în spatele său glasul îngrozit al doctorului :

— George, George, înapoi, nu te atinge de ea!

Era, însă, prea târziu. Tânărul ajunsese prea aproape de tentaculele care atârnau în apă din această caracatiţă de mare. Animalul încolăci îndată câteva tentacule în jurul picioarelor şi braţelor sale.

George scoase un strigăt de groază. Tentaculele acestei caracatiţe sunt acoperite cu băşicuţe care la cea mai mică atingere înfig un ghimpe mic şi otrăvit în trupul victimei. Otrava este un acid, asemănător cu acel al urzicii, dar cu mult mai puternic. Orice peşte care vine în atingere cu dânsa este paralizat pe dată sau omorât şi chiar vieţuitoarele mai mari simt efectul îngrozitor al acestor tentacule lungi.

George se cufundă imediat. Durerile groaznice care îi străbătură trupul îl parlizaseră complet.

Din fericire, trase cu dânsul sub apă primejdiosul animal şi acolo caracatiţa îşi desprinse tentaculele din jurul trupului tânărului.

Petre nu observase că George se apropiase de caracatiţă, altminteri i-ar fi reţinut la timp, căci le cunoştea efectul tentaculelor otrăvite.

Uriaşul înotă repede într-acolo, făcu un ocol în jurul animalului, apoi se lăsă afund. Văzu trupul alb al lui George la câţiva metri adâncime şi apropiindu-se cu atenţiune de el, îl aduse la suprafaţă şi-l trase până la submarin.

Din cauză durerilor grave era aproape leşinat şi ne înstare să se mişte. Doi marinari îl culcară în hamacul său şi doctorul Bertram începu imediat tratamentul necesar.

Întâmplarea aceasta făcu să le piară celorlalţi pofta de baie. Când toţi marinarii fură pe punte, ofiţerul secund Brun, care cerceta zarea cu ocheanul, strigă deodată :

— Se vede venind un vapor dinspre vest. Ah! probabil că e corabia neagră, care se îndreaptă cu viteză înspre noi.

— Ne lăsăm la fund imediat! comandă căpitanul. Mă îmbrac repede!

În vreme ce marinarii care făcuseră baie se îmbrăcau, vasul începu să se afunde. Farrow, fu cel dintâi gata. Când submarinul atinse o adâncime de şase metri, el înălţă periscopul numai până la oglinda apei, apoi se îndepărtă cu vasul din drumul corăbiei.

Elicea lucra doar cât era de trebuinţă ca să ţie submarinul în loc. La o depărtare de vreo patru sute de metri corabia trecu ca o nălucă, îndreptându-se spre insula pe care Farrow cu oamenii săi erau să-şi găsească moartea.

La prora vasului negru căpitanul văzu stând în picioare un bărbat de statură uriaşă, în haine descinse. Era cu capul gol şi observa cu ocheanul insula de care era doar la o depărtare de o jumătate kilometru. Barba şi părul îi înconjurau chipul ca un foc viu. Era căpitanul Henry, bărbatul misterios şi plin de cruzime.

Farrow nădăjduia că el tot le va aduce, probabil, pe insulă, pe cele două fete. Altfel ce rost avea întoarcerea lui acuma? Sau să fi băgat de seamă că submarinul îl urmărise? Şi prima sa vizită pe insulă să fi fost numai o viclenie, pentru a-i atrage pe urmăritori în cursa grozavă din nisipul mişcător ?

Uriaşul cu părul roşu ridică braţul în semn de comandă şi corabia îşi schimbă imediat direcţia. Căpitanul Henry privise cu ocheanul în punctul unde debarcase Farrow cu oamenii lui. Şi atunci Farrow căpătă convingerea că Henry nu debarcă pentru că trunchiul de palmier căzuse la pământ. Ticălosul ştia acuma că nişte străini au călcat pe insulă şi nădăjduia, desigur, că au fost îngropaţi în nisipul mişcător.

— Înainte ! comandă Farrow.

Din nenorocire, trebuia să meargă sub apă şi de aceea nu putea să desfăşoare toată viteza. Dar în nici un caz nu vroia să lase un avans prea mare corăbiei negre.

Trase periscopul de tot înăuntru ca să nu fie observat de căpitanul Henry, aşteptă un sfert de ceas, apoi îl înălţă din nou şi văzu ceea ce se aşteptase să vadă: corabia neagră o luase cu mult înaintea submarinului. Era la vreo trei kilometri distanţă şi alerga cu viteză fantastică spre vest.

Căpitanul Farrow rămase sub apă, numai până când corabia neagră se văzu ca un mic punct în depărtare. Apoi dădu ordinul de ieşire la suprafaţă şi porniră cu viteză sporită în urma ei. Comanda în turn fu luată de Rindow. El trebuia să se ţie la distanţă de inamic, pentru ca Henry să nu poată observa în nici-un caz submarinul care-l urmărea.

Farrow se duse în cabina unde zăcea George. Morfina pe care i-o administrase doctorul îşi făcuse efectul şi George dormea liniştit.

La întrebarea îngrijorată a căpitanului, doctorul făcu o mutră serioasă.

Părăsiră cu toţi cabina şi Farrow se duse în turn. Submarinul alerga cu toată viteza — fără ajutorul compresoarelor — dar corabia de-abia se zărea ca un punct neînsemnat prin ocheanul puternic.

— Asta nu face nimic, zise Farrow, răspunzând unei observaţi a lui Rindow. Înainte de a se întuneca vom merge o bucată de drum cu compresoarele şi în felul acesta ne scoatem noi paguba. Nici n-aşi vrea s-ajung la insulă înaintea ei, căci s-ar putea să treacă de noi. Poate că are de gând să meargă direct la Singapore sau în alt port mare.

— Atunci ne va scăpa din mână tocmai în timpul nopţii, zise Rindow. N-ar fi mai bine să punem în funcţie compresoarele şi să pornim repede, ocolind corabia, apoi să ne aşezăm la pândă în strâmtoarea Torres? În felul acesta vom şti dacă vine, înainte de-a se înnopta. Dacă nu s-arată, atunci e sigur că s-a dus pe insulă să ia apă.

— Eu am credinţa că tot pe insulă se va duce, zise Farrow. Nu trebuie să forţăm prea mut compresoarele, căci se strică motoarele. Dacă vom observa pe întuneric ca totuşi nu s-a dus pe insulă, atunci pornim cu toată viteza prin strâmtoarea Torres. În felul acesta, o luăm în primire mâine dimineaţă.

— Da, e bine şi aşa, aprobă Rindow. Să nădăjduim că afacerea cu blestematul ăsta de căpitan se va sfârşi de data asta.

— E şi timpul, zise căpitanul. Va plăti el cu vârf şi îndesat, n-avea grijă. Şi acum, dragă Rindow, pune-l pe Brun să te înlocuiască pentru câteva ceasuri. După cele ce-am pătimit pe insulă, avem dreptul la puţină odihnă. Spre seară ne reluăm posturile.

Leacul prinţului Ghasna avu efect mai bun decât se aşteptase el însuşi, căci când Farrow se urcă în turn spre seară... fu întâmpinat de George, care-i zâmbi cu voioşie.

— Într-adevăr, n-a prea fost frumos asta, tată, zise tânărul, dar acum sunt iar sănătos tun. I-am şi mulţumit prinţului Ghasna, căci doctorul Bertram mi-a povestit totul. Iată, colo-n faţa noastră e corabia neagră şi după cât se vede a lăsat-o mai încet.

— Aha! asta înseamnă că vrea s-ajungă pe insulă cum s-o întuneca, zise căpitanul cu satisfacţie. Tocmai după cum am bănuit şi eu. Ei, acuma putem înainta şi noi mai încet, căci suntem la cel mult douăzeci de kilometri de insulă. Deocamdată să mergem la masă, ca să fim întăriţi pentru luptă.

Marinarii mâncară în două echipe. Farrow le explică amănunţit planul său: vor merge sub apă, se vor opri în apropierea corăbiei când aceasta va fi ajuns pe insulă şi vor pândi prilejul pentru a se furişa neobservaţi pe bord.

Prinţul Ghasna, care ascultase în tăcere, luă cuvântul:

— Domnule căpitan, lasă asta pe seama servitorilor mei. Ei se pricep să se strecoare fără zgomot pe corabie şi sentinelele nu vor avea răgazul să scoată nici-un ţipăt când vor fi atacate.

— Dar trebuie să merg şi eu! zise George, cu hotărâre. Vreau să le eliberez eu-însumi pe cele două fete.

— În cazul acesta trebuie să mă duc şi eu, căci nu te pot lăsa singur, dragă George, interveni Petre.

— Voi aţi putea cel mult să stricaţi toată treaba, zise căpitanul Farrow.

Prinţul Ghasna stărui pentru ei şi căpitanul se învoi.

— În orice caz, eu voi ţine tunul pregătit, zise Jan Brike. Dacă va fi nevoie reped o ghiulea în coasta corăbiei.

— Ca să sărim şi noi în aer, zise Farrow, râzând. Ei, dar asta vom vedea noi când vom fi la faţa locului.

Când se lăsă întunericul se ivi şi insula în faţa lor. Corabia neagră îşi schimbase direcţia îndreptându-se spre insulă.

Submarinul porni încet înainte. Întunericul era atât de adânc, că-l puteai tăia cu cuţitul. Dar în curând avea să se ivească luna.

Căpitanul Farrow dădu ordin de scufundare, în turn apărură patru servitori ai prinţului Ghasna. Erau goi-puşcă şi trupurile lor luceau de o grăsime cu care se unseseră. Îşi înfăşuraseră în jurul şoldurilor câte o funie de culoare închisă, în care era înfipt pumnalul.

— La babord! comandă de-odată căpitanul. Luna se ivise pe cer şi Farrow zări gura fluviului în care trebuiau să intre.

Submarinul alunecă încetişor în fluviu. Luna îl lumina, făcându-l să strălucească de parc-ar fi fost de argint.

Căpitanul Farrow era acum cu ochii-n patru. Nu putea să mai treacă mult timp până să apară corabia, căci nici căpitanul Henry nu-i era cu putinţă să înainteze prea departe în fluviu.

Nici nu-şi isprăvi bine gândul că masa neagră a corăbiei şi apăru la cotitură. La pupă stătea un bărbat şi privea ţintă deasupra apei.

Farrow aşteptă liniştit şi observă cu atenţie malul. Atunci văzu acolo izbucnind un foc şi un grup de sălbateci se iviră, făcând semne spre corabie.

Submarinul se afla în imediata apropiere a vasului misterios dar puntea lui era la vreo doi metri sub apă, căci turnul înalt era şi el acoperit. Şi căpitanul se speria puţin văzând că o barcă se lasă în apă în apropierea periscopului.

Trase repede înăuntru periscopul, în momentul când Henry cu doi oameni coborâră în barcă. După câteva minute înălţă periscopul din nou şi atunci văzu barca la mal. Căpitanul Henry şi însoţitorii săi debarcară, întâmpinaţi cu bucurie de băştinaşi, pe urmă se făcură nevăzuţi în pădurice.

Acuma era prilejul nimerit pentru eliberarea bietelor fete. Farrow comunică în grabă tovarăşilor săi ceea ce văzuse, apoi pompele începură să dea afară apa din tancurile de balast şi vasul se ridică încetişor la suprafaţă.

Petre se afla sub chepengul turnului şi desfăcuse încuietorile. Dedesubtul lui, pe scăriţa de fier stăteau doi din indienii prinţului Ghasna.

Turnul ieşise din apă şi uriaşul ridică greoiul capac, apoi puse piciorul pe punte. În urma lui veneau cei patru servitori. Puntea corăbiei negre era la vreo patru metri deasupra lor, dar asta nu constituia nici o piedica pentru curajoşii indieni. Unul din ei se aşeză cu picioarele pe umerii tovarăşului său şi ceilalţi doi urcară această scară vie şi traseră apoi sus pe tovarăşii lor. Cel din urmă îşi încleşta mâinile de picioarele aceluia pe care-l ţinuse pe umeri.

Pe când George ieşea afară din turn, uriaşul privea uimit la dibăcia cu care se căţăraseră Indienii pe puntea vasului duşman şi chibzuia cum să facă pentru a ajunge şi ei împreună cu George pe punte.

N-avu însă nevoie să-şi frământe mult creierii, căci o funie groasă se lăsă în jos de pe corabie până aproape de turnul submarinului, apoi unul din Indieni se aplecă peste balustradă făcând semne în jos. După o clipă dispăru iarăşi.

— Repede sus, George! şopti Uriaşul. Te urmez şi eu.

Cu o dibăcie de necrezut tânărul începu să se caţere pe funie şi când ajunse la balustradă sări peste ea, se aplecă însă repede şi scoase pumnalul de la brâu. Aruncă o privire în juru-i şi se înfioră. În imediata lui apropiere zăcea un trup nemişcat, — un european. Era prima sentinelă, pe care indienii îl cruţaseră.

De-odată George auzi paşi care veneau dinspre pupă.

— Alo, Gaston! strigă un glas, în limba franceză.

Îndărătul unei grămezi de lăzi care se aflau pe punte, se ivi un bărbat, ţinând arma sub braţ. Rămase o clipă locului observând lipsa camaradului său, apoi luă repede puşca în mână şi porni mai departe. În spatele lui apăru atunci o umbră, sentinela se opri, şi în clipa următoare se prăbuşi pe punte, fără să scoată un geamăt. Indianul, însă, care-l omorâse ca pe o muscă, puse încetişor jos puşca nenorocitului. I-o smulsese din mână înainte de a se prăbuşi, vroind să evite zgomotul pe care l-ar fi făcut în cădere.

— Drace ! şopti Petre, apropiindu-se de George, asta n-am fi putut-o face noi. Şi acum, înainte! Trebuie să căutăm chepengul care duce în interiorul vasului.

Porniră într-adevăr, dar de-odată se ivi o umbră lângă ei şi George ridică repede pumnalul. Umbra, însă şopti:

— Sahib, fii liniştit, Kohma găsit chepeng.

Tânărul dădu doar din cap; era uimit peste măsură de dibăcia acestor indieni.

Păşind fără zgomot, indianul porni înaintea lor. În partea din faţă a corăbiei era o gheretă mică în care se afla o uşiţă. Aceasta era deschisă şi din adâncime pătrundeau fluierături uşoare. Aşadar şi acolo se afla o sentinelă.

— Sahib vine după mine! şopti Indianul, şi dispăru în întuneric.

Cu băgare de seamă George pipăi drumul şi găsi scăriţa dreaptă care ducea în jos. Coborî şase trepte, apoi ajunse într-un gang luminat de o lampă atârnată de tavan.

Un individ, uriaş umbla în sus şi-n jos, ţinea o puşcă sub braţ şi fluiera încetişor. Dinspre capătul gangului se auzeau convorbiri gălăgioase, râsete şi zăngănit de vase.

George stătea nedumerit. Cum puteau ei să atace sentinela aceasta? Un strigăt cât de slab şi tovarăşii din sala de mâncare vor da buzna afară.

Individul ajunse la căpătui gangului apoi se întoarse, păşind agale. Indianul se apropia cu paşi de pisică de el, cuţitul scânteie câteva clipe, şi uriaşul se prăbuşi fără un geamăt.

Indianul trase binişor pumnalul din ceafa nenorocitului şi George nu se putu opri să facă o apropiere între acest indian şi primejdioşii vânători de capete, care îşi ucideau victimele cu securea lor grozavă.

Indianul arătă în tăcere spre o uşă din partea dreaptă a gangului, prevăzută cu zăvoare trainice pe care Petre le trase îndată. George întredeschise uşa şi şopti:

— Sanja, domnişoara Jeanette, sst! tăcere... aici sunt liberatorii voştri.

Un suspin înăbuşit fu singurul răspuns ce-l căpătară. Deabia acum deschise uşa cu totul şi în clipa următoare... Sanja îl cuprinse de gât.

— Ştiam că vei veni, dragul meu George, îi şopti la ureche. Ştiam că mă vei elibera!

Petre îi turbură pe cei doi tineri din fericirea lor, şoptind:

— George, treaba asta o poţi face tot atât de bine mai târziu. Repede sus! Da, da, domnişorica mea, cred că vă bucuraţi, spuse el apoi, când îi sări şi luă în braţe pe tânără fată. Dar acuma fiţi liniştite, până ajungem pe vasul nostru. Oh! repede îndărăt!

Cu o împinsătură, Petre zvârli tânăra pereche înapoi în încăperea care servise până atunci de închisoare celor două fete. Târând-o de braţ pe tânăra franceză o zbughi şi dânsul înăuntru, urmat de indianul care omorâse sentinela.

O uşă se deschise cu zgomot şi vocile de adineauri se auzeau acum mai lămurit. Apoi răsunară paşi apăsaţi de-a lungul gangului.

— Ei, Gaston! răcni un glas aspru, uite ici un pahar şi pentru tine. Ce fac porumbiţele tale? Mai gunguresc...? La naiba, Gaston, dar ce-i cu tine? Băieţi, veniţi încoace, ah! ah! Gaston e mort! Zăvoarele sunt trase, repede băieţi!

Cu tot curajul său, George se vedea pierdut. Acum veneau marinarii corăbiei şi va urma, desigur, o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Petre rămase si el buimac şi nu ştia ce-i de făcut. Dar indianul — care părea să cunoască şi limba franceză — nu-şi pierduse deloc cumpătul.

În clipa când îl auzi pe marinar strigând că zăvoarele au fost trase, el deschise uşa cu putere. Ca o umbră se furişă afară şi după câteva clipe marinarul rămase cu strigătul pe buze: îl doborâse ca pe un pui de găină.

Petre se cutremură din creştet până-n tălpi. El era destul de înăsprit în lupta vieţii şi văzuse moartea de atâtea ori încât nu-l mat înspăimânta. Dar cruzimea aceasta faţă de vreun duşman îl scotea din fire.

Totuşi, acum era vorba numai de salvarea celor două fete şi trebuiau să fie mulţumiţi dacă vor ieşi teferi din corabia neagră.

O clipă doar şovăi uriaşul, apoi o zbughi şi dânsul în gang, unde ajunse la vreme pentru ca să apuce braţul unei namile care se pregătea să înfigă pumnalul în trupul indianului.

Kohma era tocmai în luptă cu un alt individ uriaş, pe care-l trânti însă la pământ cu un pumn repezit în gât. În clipa următoare se-ntoarse repede, căci acum se afla Petre în mare primejdie. Banditul pe care-l împiedicase să lovească în Indian îşi smuci pumnalul din lemnul peretelui, unde se înfipsese, şi se pregătea să-l repeadă cu furie în Petre. Cu o mişcare fulgerătoare uriaşul feri lovitura, dar după o clipă se văzu iar ameninţat, de data aceasta fără posibilitate de apărare.

Instinctiv închise ochii, căci sfârşitul părea de neînlăturat. Numai de l-ar vedea salvat pe George, apoi s-ar fi dus bucuros în împărăţia veciniciei!

Deodată deschise iar ochii, căci lovitura aşteptată mi se produse. Şi atunci văzu pe agresorul său prăbuşindu-se, cu ochii închişi şi galben la faţă, în timp ce Kohma, indianul, îşi desprindea încet mâna de pe gâtlejul potrivnicului său.

Răsuflând uşurat, Petre porni înainte. Văzu numai trei marinari, care erau, însă pe jumătate beţi. Încercau să-şi scoată revolverele, dar până să izbutească ei, uriaşul se şi înfipse în faţa lor şi pumnalul său zdravăn izbi de două ori şi doi indivizi se prăbuşiră cu zgomot

Al treilea fu luat în primire de Kohma. Ca un şarpe alunecă indianul pe lângă Petre, ridică braţul şi strânse cu putere gâtul adversarului.

— Sahib, repede să plecăm! şopti acum Kohma, — repede ne aşteaptă altă primejdie.

Indianul, care deşi se adăpase la cultura europeană, păstrase totuşi un anumit instinct al poporului său, ghicise cu drept cuvânt primejdia, căci în clipa când George se pregătea să iasă cu cele două fete din cămăruţa îngustă se auzi un sunet care-i îngheţă sângele în vine.

Era şuieratul unui şarpe întărâtat. Sunetul venea din spatele celor trei tineri. Probabil că vre-un om din echipaj se afla într-o încăpere ascunsă şi dăduse drumul reptilei când socotise momentul nimerit.

George scoase repede lampa de buzunar şi făcu lumină. Văzu o cobră uriaşă care se ridicase în spatele Sanjei.

Grozavă reptilă părea să fie întărâtată la culme şi numai lumina care izbucnise subit o reţinu o clipă să-şi înfigă dinţii otrăviţi în carnea tinerei fete.

Rămase ca împietrit, ţinând lampa îndreptată asupra fioroasei reptile şi aştepta s-o vadă repezindu-se pentru muşcătura mortală.

Dar atunci scânteie ceva în raza lămpii. Înainte ca tânărul să-şi poată da seama ce era, văzu capul şarpelui zburând într-o parte, şi trunchiul zbătându-se cumplit pe podea.

Apoi Kohma sări prin faţa lui, îşi smulse pumnalul care se înfipsese în peretele cămăruţei şi zise liniştit :

— Sahib, repede sus !

Cu mâna sigură el retezase capul şarpelui.

— Dar ce facem cu individul care a dat drumul şarpelui? întrebă George.

Un ţipăt slab fu răspunsul la această întrebare îndreptăţită. El se întoarse repede şi-l văzu pe Kohma scoţându-şi mâna dintr-o deschizătură mare, care apăruse dintr-odată în peretele din stânga al încăperii.

— Sahib, omul acesta nu mai poate face nimic. Acum să plecăm repede... zise indianul.

— George, du-mă de-aici şopti Sanja.

Tânărul o luă de mână şi o trase spre scară. Urcară cu băgare de seamă şi când George privi în sus doi indieni stăteau lângă uşă, şi se înclinară când îl văzură.

Atunci el pricepu că e linişte desăvârşită pe punte şi alergă repede cu Sanja până la parapet, unde era fixată funia pe care se urcase. Tânăra indiană se lăsă în jos cea dinţii şi fu întâmpinată de tatăl ei, care o duse imediat in turn. Apoi urmă George, primit cu bucurie de căpitanul Farrow.

Plângând, tânăra Jeanette îi căzu în braţe.

— Oh, de-ai fi putut salva şi pe părinţii mei, zise ea. Nu voi mai avea nici o clipă de bucurie în viaţă.

— Toate durerile sunt trecătoare, căută s-o mângâie Farrow. Culcă-te acum, şi doctorul nostru îţi va da ceva ca să te linişteşti. Mâine vom vorbi despre toate.

În vremea asta urcară pe vas şi cei patru indieni. Căpitanul nu mai avea de ce să se ferească de corabia neagră şi submarinul porni înapoi, cu mare viteză. O gură de tun era îndreptată asupra vasului misterios şi Jan Brike se afla la postul său.

Zgomotul motoarelor se auzea până la mari depărtări. Pe puntea corăbiei se produse o vie agitaţie şi peste puţin apăru

la mal şi Henry, care sări repede în barcă cu cei doi tovarăşi ai săi şi se îndreptă spre corabie.

Submarinul era acuma la o depărtare de vreo şaizeci de metri şi când Henry apăru la pupa vasului său, căpitanul Farrow îi strigă:

— Predă-te, căpitane Henry, căci eşti pierdut. Tunul e îndreptat asupra vasului dumitale.

— Ha, ha! atunci veţi arunca în aer şi pe cele două fete! răspunse nemernicul.

— Lasă că am avut noi grijă să ţi le smulgem din gheare! strigă Farrow.

Henry se făcu nevăzut. După câteva minute se auziră de pe corabie răcnete de furie. „Barbă de foc" reapăru şi strigă:

— Asta mi-o vei plăti tu cu vârf şi îndesat!

Smulse repede o puşcă din mâna unui marinar şi trase spre Farrow. Dar Petre smuci pe căpitan deoparte, apoi ridică braţul drept, în care ţinea un revolver. O detunătură... şi căpitanul Henry se prăbuşi pe puntea vasului său.

Petre nu se gândise că echipajul duşman e tot atât de necruţător faţă de sine-însuşi, ca şi faţă de alţii. Oamenii aceştia preferau să moară, decât să cadă prizonieri. În vreme ce căpitanul Henry răcnea încă, izbucni din pântecele corăbiei o coloană uriaşă de flăcări. Petre îl trase în grabă pe Farrow în turn şi închise capacul. Submarinul fu zguduit din încheieturi, şi pe punte căzură bucăţi de lemn şi fierărie. Apoi auziră explozia.

Căpitanul Henry trebuie să fi prevăzut un asemenea sfârşit. Marinarii săi făcuseră să explodeze bomba.

Când submarinul ieşi la suprafaţă după câtva timp, nu era nici urmă de corabia neagră. Căpitanul Henry duse cu sine taina în mormântul său din adânc.

Lei 25,+ 2 TL = 27,-

TITLURILE PRIMELOR 10 NUMERE

1. GROZĂVIILE MĂRILOR
2. RĂZBUNAREA LUI SATAN
3. LUPTA PRINȚULUI ANDO
4. STICLA PLUTITOARE
5. ÎN GHEARELE PRIMEJDIEI
6. PE URMELE CORĂBIEI NEGRE
7. PRINTRE VÎNĂTORII DE CAPETE
8. CĂPITANUL HENRY
9. INSULA CU STAFII
10. EPAVA MISTERIOASĂ